

РЕШЕНИЕ

№ 7313

гр. София, 28.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в
публично заседание на 11.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Зорница Таскова, като разгледа дело номер **1389** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Предявени са субективно съединени иски от М. С. Б. и П. С. Б. срещу Столична община. Претендира се обезщетение за причинени имуществени вреди от бездействието на административния орган да съобщи на заинтересованите лица разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.”, Столична община, като при условия на евентуалност са предявени същите иски, но от отменения административен акт – разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.”, Столична община. Имуствените вреди са уточнени по пера както следва: 1. присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 100000 лева, представляващи стойността на извършеното строителство за периода от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г.; 2. обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 40000 лева, представляващи пазарния наем за имота за срок от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г. и 3. обезщетение за причинените на П. С. Б. имуществени вреди в размер на левовата равностойност на 135 000 евро, представляващи неплатената цена по представения предварителен договор от 04.09.2008 г. за периода от 04.09.2008 г. до 30.11.2011 г. Ищите претендират и направените по делото разноски.

С протоколно определение на съда от 11.10.2012 г. е допуснато изменение на иска, в частта му за претендираното обезщетение за причинени имуществени вреди,

представляващи пазарния наем за имота, като е увеличен размера на същия от 40000 лева на 68507 лева.

В исковата молба се посочва, че на 08.09.2005 г. М. С. Б. е закупила едноетажна постройка, находяща се в [населено място], район О., УПИ IX-3, кв. 525, м. „ГГЦ-зона Г-14 с административен адрес [улица], със застроена площ от около 108 кв.м. заедно с подпокривното пространство – таван със застроена площ от около 108 кв.м., заедно с 11,15% ид.ч. от горепосочения УПИ. Заради лошото състояние на постройката, ищцата е наела проектанти, които да изготвят проект за „Преустройство на първи етаж и подпокривно пространство на едноетажна сграда в дъното на УПИ IX-3, кв. 525, м. ГГЦ- 3. Г-14, [улица], С.. Проектът е бил одобрен от главния архитект на район „О.“, Столична община през март 2006 г. и въз основа на одобрения проект е издадено разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район О., Столична община. В периода от влизане на разрешението в сила 21.12.2006 г. до 05.06.2007 г. ищцата е преустроила обектите предмет на издаденото разрешение за строеж. На 14.06.2007 г. собственик на така изградените обекти е станал втория ищец П. С. Б., който е продължил да инвестира в довършването на обекта. Със заповед № ДК-04-101 от 22.11.2007 г. началника на Столична ДНСК отменя издаденото разрешение за строеж. Тази заповед е била оспорена пред АССГ, който с решение по адм.д. № 670/2010 г. е отхвърлил жалбата срещу заповедта. В мотивите на посоченото съдебно решение е прието, че главния архитект на район О., СО не е съобщил на заинтересованите лица – съсобственици на УПИ IX-3 за издаденото разрешение за строеж, което е бил длъжен да направи в съответствие с чл. 149 от ЗУТ. В резултат на изложеното за ищите са настъпили вреди както от бездействието на административния орган да съобщи на заинтересованите страни за издаденото разрешение за строеж, така и от отмененото разрешение за строеж.

В съдебно заседание ищите, редовно призовани, се представлява от адвокат А.. Поддържа исковата молба. Моли същата да бъде уважена. Подробни съображения се излагат в писмени бележки. Претендират се сторените разноски по делото.

Ответникът Столична община - редовно призован, се представлява от юрисконсулт Т., която намира исковете за неоснователни и недоказани. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура - прокурор Т. изразява становище, че исковата молба е неоснователна и моли съдът да я отхвърли.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе, съобрази от фактическа и правна страна следното:

По делото е представен нотариален акт № 191 от 08.09.2005 г., от който е видно, че ищцата Б. е придобила собствеността върху едноетажната сграда, находяща се в [населено място], [улица], построена в дъното на дворното място, със застроена площ от 108 кв.м. заедно с подпокривно пространство – таван със застроена площ от 108 кв.м. заедно с 11,15% ид.ч. от УПИ IX-3, кв. 525 по плана на [населено място], м. ГГЦ зона Г-14, целият от 383 кв.м. С нотариален акт № 109/14.06.2007 г. ищцата Б. дарява на сина си П. С. Б. този имот изграден на етап „груб строеж“ в резултат на преустройство на първи етаж и подпокривно пространство.

По делото е представено разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.“, Столична община, с което са одобрени проекти от 21.12.2006 г. и е разрешено преустройство на първи етаж и подпокривно пространство на вътрешна сграда в УПИ IX-3, кв. 525 по плана на [населено място], район О.,

намираща се на [улица]. С протокол от 10.01.2007 г. (л.22) е открита строителна площадка и е определена строителна линия и ниво на строежа. На 29.01.2007 г. е съставен акт за приемане на извършените СМР (л. 25), като е установено, че са изпълнени фундаментите за колоните според предписанията на конструктора и одобрения проект. Такъв акт е съставен и на 27.02.2007 г. (л. 24), като е разрешено изпълнението на ст.бет. греди и стълбище. На 18.04.2007 г. е съставен акт за приемане на конструкцията (л. 20). Видно от представения по делото констативен протокол от 07.06.2007 г. (л.11) преустройството на първия етаж и подпокривното пространство на вътрешната сграда в УПИ IX-3 от кв. 525, зона Г-14 е извършено в груб строеж, с положена външна мазилка. Със Заповед № ДК-23-117/25.07.2007 г. на началника на Столично РДНСК е спряно изпълнението на всички видове СМР на процесния строеж. Издадена е заповед № ДК-04-101 от 22.11.2007 г. на началника на Столична РДНСК, с която е отменено разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на Район „О.“, Столична община. Тази заповед е била оспорена от П. Б. пред АССГ, който с влязло в сила решение № 1794/07.06.2010 г. по адм.д. № 670/2010 г. е отхвърлил жалбата. Противно на твърдяното в исковата молба, в мотивите на посоченото съдебно решение е изложено, че „посоченото от ответника нарушение по смисъла на чл. 149, ал.1 от ЗУТ не съставлява основание за отмяната на разрешението за строеж“. Съдът е приел, че издаденото разрешение за строеж е в противоречие с нормите на чл. 53 от ЗУТ, тъй като заварената сграда е била с паянтова конструкция, а с разрешението за строеж и одобрените проекти е допуснато сградата, в която е извършено преустройството да бъде с изцяло стоманобетонова конструкция.

На 04.09.2008 г. е сключен предварителен договор между П. С. Б. и М. В. Н. и Ч. С. Н. за покупко-продажба на процесния недвижим имот, изграден на етап „груб строеж“, като продажната цена на имота е 135000 евро.

От приетата по делото СТЕ, изготвена от вещото лице Д., неоспорена от страните, която настоящият съдебен състав кредитира като компетентно и обективно изготвена, се установява, че към 08.09.2005 г. процесната сграда е била в удовлетворително състояние и годна за ползване. При огледа извършен от вещото лице се установява, че е извършено преустройство на първи етаж и подпокривно таванско пространство, в резултат на което са реализирани два броя жилища тип „студио“, завършени в груб строеж. Частично е изпълнена вътрешна ел. инсталация, не е монтирана дограма, липсват подови замазки, вътрешните стени на помещенията не са измазани и не е преработвана ВИК инсталацията, съгласно одобрения проект за преустройство. Общата стойност на извършеното строителство в периода от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г. е 60372 лева, а пазарният наем на обектите намиращи се в сградата за същия срок е 68507 лева.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

ЗОДОВ създава задължение за държавата и общините да отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съдът приема, че когато твърденията са за вреди, причинени от незаконосъобразни актове на главния архитект на съответната районна администрация при Столична община, пасивно легитимирана

по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е именно общината.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за да възникне за ищеца право на обезщетение, той трябва да е претърпял вреди от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност; отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между незаконосъобразния акт и вредата. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност.

За уважаване на предявените иски ищецът следва да докаже по безспорен начин кумулативното наличие на следните предпоставки: че е претърпял описаните в исковата молба вреди и че те са в пряка връзка с посочените незаконосъобразни бездействия и незаконосъобразен административен акт. Относно тежестта на доказване съдът е дал изрични и конкретни указания в разпореждането за насрочване. Непозволеното увреждане представлява сложен юридически факт, включващ следните елементи: деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. Отговорността на държавата и общините е обективна и вина в случая не се изследва. Деянието се разбира като конкретна външна проява на едно лице, изразено както в действие, така и в бездействие. То е противоправно, когато противоречи на правните норми.

От събраните по делото доказателства се установява наличието на първата предпоставка, а именно наличието на незаконосъобразен административен акт – разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.“, Столична община отменено със заповед № ДК-04-101 от 22.11.2007 г. на началника на Столична РДНСК, влязла в сила на 14.03.2011 г. С отменения административен акт са одобрени проекти от 21.12.2006 г. и е разрешено преустройство на първи етаж и подпокривно пространство на вътрешна сграда в УПИ IX-3, кв. 525 по плана на [населено място], район О., намираща се на [улица]. Твърди се и незаконосъобразно бездействие на администрацията на Столична община, изразяващо се в несъобщаване на разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на всички заинтересовани страни. В съответствие с чл.3, ал.1 от Наредба № 3 от 31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, актове и протоколи по чл.1, ал.1 се съставят при влязло в сила разрешение за строеж, удостоверено със заверка от органа който го е издал. В съответствие с чл.3, ал.2 от същата наредба, заверката се извършва преди разрешението за строеж да се връчи на възложителя. По делото не са представени доказателства, че цитираното разрешение за строеж е влязло в сила. Липсва отбелязване върху същото на коя дата е влязло в сила. В съответствие с приложимата норма на чл. 157, ал.2 от ЗУТ към датата на съставяне на представения по делото протокол от 10.01.2007 г., откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво се извършва при влязло в сила разрешение за строеж и в присъствието на служители по чл. 223, ал. 2 ЗУТ от лицето, упражняващо строителен надзор за обекта, или от техническия ръководител за строежите от пета категория, а за специални обекти, свързани с отбраната и сигурността на страната - от министъра на отбраната, съответно от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от тях лица, като в случая откриването на строителна линия не е станало в присъствието

на служители по чл. 223, ал.2, видно от представените по делото доказателства. Следователно протокола за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия, който поставя началото на строежа, е съставен в нарушение на посочените законови разпоредби, поради което ищците не могат да черпят права от собственото си противоправно поведение.

Освен противоправно деяние, непозволеното увреждане предполага и вреда. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Вредата е в причинна връзка с извършеното деяние, когато е пряка и непосредствена последица от него.

Ищецът М. Б. е собственик на имота до 14.06.2007 г., което се установява от представените по делото нотариални актове. Следователно исковата претенция на същата за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи стойност на извършеното строителство и пазарен наем за имота за периода от 14.07.2007 г. до 30.11.2011 г. е напълно неоснователна. По същата причина е неоснователна исковата претенция на П. С. Б. за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи стойност на извършеното строителство и пазарен наем за имота за периода от 21.12.2006 г. до 14.07.2007 г., тъй като същият е придобил собствеността върху процесния имот на 14.07.2007 г.

Ищите претендират като имуществени вреди разходите си във връзка с извършеното строителство и наем на имота по придобиване на права от разрешението за строеж и незаконосъобразното бездействие на общинската администрация. Със заповед № ДК-23-117/25.07.2007 г. на началника на Столична РДНСК (л. 19 от делото), представена от ищите (независимо от изложеното в писмените бележки, че такава заповед не е представена от ответника) е спряно изпълнението на всички видове СМР на процесния строеж, като считано от 22.08.2007 г. е забранен и достъпа до строежа. Тази заповед е обжалвана от П. С. Б., като с решение от 22.03.2012 г. по адм.д. № 5189/2007 г. по описа на АССГ, жалбата е отхвърлена. Следва да се има предвид, че в съответствие с чл. 217, ал.1, т.2 във вр. с ал. 2 от ЗУТ жалбите срещу заповедите за спиране и забрана достъпа до строежа не спират изпълнението им, като по отношение на тези актове законът е изключил възможността съдът да може да спре изпълнението. Следователно към момента на издаването й тази заповед е породила действие и ищите са били длъжни да спрат извършваните СМР. По делото включително от приетата по делото СТЕ не може да бъде определена стойността на извършеното строителство, както и на дължимия наем за периода от 21.06.2006 г. до 25.07.2007 г. Отделно на 10.01.2007 г. е съставен протокола за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия, която дата в съответствие с чл. 157, ал.1 от ЗУТ се счита за начало на строежа, а не датата на издаденото разрешение за строеж. По делото включително от приетата по делото СТЕ не може да бъде определена стойността на извършеното строителство, както и на дължимия наем за периода от 10.07.2007 г. до 25.07.2007 г.

Не е налице и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния административен акт, респективно бездействието на общинската администрация и претърпените вреди. Съгласно чл.4 ЗОДОВ, общината дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Разрешението за строеж представлява благоприятстващ ищите индивидуален административен

акт. Като такъв, същият е от естество да породи за тях благоприятни последици. Неблагоприятните последици за ищеците са възникнали не от административния акт, а от неговата отмяна. Отмяната е правоизключващ юридически факт. Административният акт за отмяна на разрешението за строеж е този, който пряко е предизвикал смущение, накърняване или унищожаване на благата на ищеца, представляващи неговото имущество и права. В случая отменения административен акт сам по себе си не е породили неблагоприятни последици за ищите. Следователно не е налице пряка причинна връзка между претърпените вреди и разрешението за строеж. Нещо повече, със заповед № ДК-23-117/25.07.2007 г. на началника на Столична РДНСК (л. 19 от делото), представена от ищите (независимо от изложеното в писмените бележки, че такава заповед не е представена от ответника) е спряно изпълнението на всички видове СМР на процесния строеж, като считано от 22.08.2007 г. е забранен и достъпа до строежа. Тази заповед е обжалвана от П. С. Б., като с решение от 22.03.2012 г. по адм.д. № 5189/2007 г. по описа на АССГ, жалбата е отхвърлена. Следва да се има предвид, че в съответствие с чл. 217, ал.1, т.2 във вр. с ал. 2 от ЗУТ жалбите срещу заповедите за спиране и забрана достъпа до строежа не спират изпълнението им, като по отношение на тези актове законът е изключил възможността съдът да може да спре изпълнението. Следователно преди сключването на предварителния договор за покупко – продажба на процесния имот от 04.09.2008 г. СМР на процесния строеж са били спрени. Отделно буди недоумение факта за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 135000 евро представляващи неплатената цена по представения предварителен договор от 04.09.2008 г. за периода от 04.09.2008 г. до 30.11.2011 г. и обезщетение за имуществени вреди представляващи пазарен наем на процесния имот за същия период. Очевидно в този период ищеца Б. не може едновременно да получава наем от процесния имот, и да получи продажната цена на имота. Следователно по причинно-следствената верига са налице опосредстващи факти, които изключват пряката причинна връзка между деянието и вредите.

Доказателствената тежест за установяване наличието на предпоставките по чл.1, ал.1 от ЗОДОВД се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за понесени вреди.

С оглед изложеното в настоящото производство не се ангажираха доказателства, че претендираните вреди са в пряка и непосредствена причинно - следствена връзка от посочения отменен акт, респективно незаконосъобразното бездействие. В тежест на ищеца е доказването на този елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ. Не се установява по категоричен начин вредоносният резултат да е настъпил като следствие на незаконосъобразния акт на главния архитект на район „О.“, Столична община, респективно от незаконосъобразните бездействия.

Предвид изложеното исковете следва да се отхвърлят като неоснователни.

При направено искане от ответника за присъждане на разноски и изхода на спора, следва да му се присъдят направените по делото разноски. Производството по делата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административно, по реда установен в АПК, а не исково по реда на ГПК, каквото е производството

по чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ, и като такова размера на минималния адвокатски хонорар, а оттам и съответното юрисконсултско възнаграждение следва да се определи по правилото на чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Тарифа № 1, а именно в размер на 150 лв. Аргумент в полза на това разбиране е и разпоредбата на чл. 9а от ЗОДОВ, която предвижда, че по тези дела се внася проста държавна такса, а не пропорционална, съобразно цената на иска (в този смисъл решение № 2650/22.02.2011 г. на ВАС, адм.д. № 10127/2010 г.).
Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София – град, II отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от М. С. Б. срещу Столична община за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 100000 (сто хиляди) лева, представляващи стойността на извършеното строителство за периода от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г. и за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 68507 (шестдесет и осем хиляди петстотин и седем) лева, представляващи пазарния наем за имота за срок от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г., причинени от бездействието на административния орган да съобщи на заинтересованите лица разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.“, Столична община, респективно от отменения административен акт – разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.“, Столична община.

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от П. С. Б. срещу Столична община за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 100000 (сто хиляди) лева, представляващи стойността на извършеното строителство за периода от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г.; за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 68507 (шестдесет и осем хиляди петстотин и седем) лева, представляващи пазарния наем за имота за срок от 21.12.2006 г. до 30.11.2011 г. и за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на левовата равностойност на 135 000 (сто тридесет и пет хиляди) евро, представляващи неплатената цена по представения предварителен договор от 04.09.2008 г. за периода от 04.09.2008 г. до 30.11.2011 г., причинени от бездействието на административния орган да съобщи на заинтересованите лица разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.“, Столична община, респективно от отменения административен акт – разрешение за строеж № 168/21.12.2006 г. на главния архитект на район „О.“, Столична община.

ОСЪЖДА М. С. Б. и П. С. Б. и двамата от [населено място] да заплатят на Столична община, [населено място], [улица] сумата от 150 (сто и петдесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б..

СЪДИЯ: